

Frământări

M Horlaci

Când cerul mă privește, am învățat s-ascult
Ce bucură auzul iubitei dintre morți,
Aceași melodie cu lacrimi din trecut,
Aceași amintire, o torță pentru toți

Cu flacăra ce joacă demonice văpăi
Când eu devin o carte atât de învechită,
Când eu devin, în grabă, poveste-n ochii tăi,
Iar rodul ei, uitarea la care-i osândită.

În praful care stinge a strălucirii minte
Sunt eu, în urma lumii, cu inima-n război,
Se zbate fericirea murind printre cuvinte,
Îmi plâng inexistența din viața de apoi.

Dar poate, cine știe, voi fi-nțeleș greșit,
Din mintea tuturor voi dispărea ca-n vis,
Că am ales o cale ce duce spre sfârșit,
Eternă frământare și-un paradis ucis.